

Morfondír

„Vajon hány érték alatt haladunk el utunk során?”

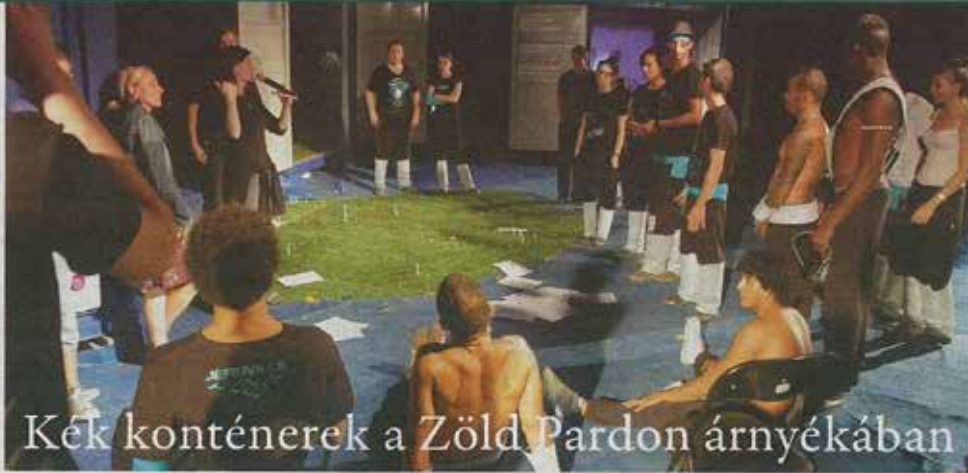
A fenti kérdést szegezi nekem és a merő további utazóközönségének egy ásványvizreklám. Pesti lételemre nem tudnám így hirtelen megmondani, és most nem is nagyon érdekel. Rossz napom van, és alig várom, hogy hazatérjek. Sokan vagyunk, meleg van, nyugós vagyok. Most egyáltalán nem élvezem az utazást, csupán céloom van velem: hazajutni.

Na jó, de csak a hecc kedvéért, meg hogy valamelyest célba érjen a marketingfogás: mégis milyen értékek alatt haladok el éppen? Mennyi szépség lehet most a felszínen? Épülethomlokzatok és kirakatok ötlenek eszembe, szobrok, szökőkutak, mintás térkövezet, kovacsoltvas kerítések, kis parkok, padon üldögélő emberek, akik élvezik a nyárvégi utolsó napsugarak melegét, egy szegz galamb, akiket kacarászva kerget egy kislány...

És ez csak sejtés, korábbi emlékekből összerakva. Mennyi minden lehet még, ami most nem jut eszembe? Vagy milyen rendkívüli dolgok történhetnek most ott, amik máskor nem láthatók? És mi minden van elrejtve a járókelők szeme elől, várva arra, hogy kiássák a föld mélyéről? Téremdek apró kincs alatt haladhattam el már ez alatt a négy megálló alatt is, és mindebből semmit sem láttam!

De vajon hány érték mellett haladok el ugyanígy földi utam során? Hány helyen nem jártam még? Hány programon nem vettem részt? Hány ihletet hagytam kihasználatlanul? Hány jó szót tartottam vissza? Hány beszélgetést mulasztottam el? Hány embert nem ismerek? Hány ismerősöm van, akiket nem ismertem meg igazán, és nem is tudom, micsoda értékek rejtőznek bennük, micsoda kincsek ók egyen-egyenként! Hány és hány csoda előtt csakram már be a szemem! Hogy lehet ez?

Válószínűleg úgy, hogy általában azzal vagyok elfoglalva, hogy nekem milyen értékeim vannak, és ezeket mások mennyire veszik észre, mennyire értékelik. Talán egocentrizmus,

Kék konténerek a Zöld Pardon árnyékában

Kész-tető

Az egyik legismertebb budapesti szórakozóhely közelében tizenegy titokzatos kék konténer helyezték el különböző távoli országokból Magyarországra érkezett ismeretlenek. A konténerekhez vezető ösvényen egy tájékoztató füzetet kapnak a belépő érdeklődők, hogy eligazodjanak a konténerváros, JeruVille világában, egy olyan művészeti projektben, ahol közel harminc magyar és migráns fiatal beszél magáról, a szabadságról és a boldogságról. A darab premierjén jártunk.

Düsseldorftól Budapestig

A konténer a mobilitás szimbóluma – vélik a darab rendezői, ezért is építették fel már az első JeruVille-t konténerekből. A kezdeményezés két éve, a németországi Düsseldorfból indult Petra Lammers vezetésével, ahol német és migráns fiatalok származásra és vallásra való tekintet nélkül játszottak és meséltek egy boldog és szabad világról – és mindarról, ami ezt veszélyezteti. Ezt az előadást látva hívtam meg a projektet Magyarországra a Református Missziói Központ Menekeültmissziójának vezetője, Kanizsai-Nagy Dóra, hogy magyar és Budapesten élő migráns fiatalokkal építhessék fel a várost. Persze a düsseldorfi JeruVille-iek sem maradtak ki a játékból: az internet segítségével ők maguk is online részesei, sőt, alakítói a történetnek az előadás közben.

Ne csak nézz

Félénken ácsorgó nézők előtt nyílnak a konténerek ajtajai pénteken fél hétkor, és ezzel egy teljesen új, ismeretlen világ kapui is kinyílnak előttük. Első látásra kifejezetten zavaró lehet az élmény: egy olyan világba csöppenünk, ahol nem

értjük, mi miért történik. A jól ismert belvárosi park helyett egy olyan nagyvárosban találjuk magunkat, ahol a konténerek és a szereplők ruházata mellett a fű is kék. Kék, a boldogság színe – és egyben a virtuális világot is jelzi. A konténerek között tanácstalanul bolyongó nézőnek csak egyetlen esélye van: ha a nyitottság és elfogadás által maga is JeruVille-ivé válik, és elkezd ösztönözni magát, a gondolataival. Ehhez nyújtanak a szereplők segítséget, hovatovább tükröt. JeruVille a találkozás pontja, önmagunkkal, saját őszinteségünkkel is.

Elsőre külszerűtlen

Számos világ ötvöződik az előadásban: minden szereplő a saját kérdéseire, személyes harcaira vagy tehetségére is reflektál az előadás alatt. Egy hallásérzékű grúz lány azt mutatja meg, hogyan fogja meg színeket és formákat a világot, társa pedig a boldogságról faggarja a nézőket, és beszámolnak tapasztalataikról a düsseldorfi bázisnak. Van, aki hip-hop-szóveggel mondja el, ami a baj a felnőtt világra, de olyan szereplő is akad, aki JeruVille szemé-

telére gyűjti az olyan felesleges dolgokat, mint a gyűlölet, az alkoholizmus és a háború. Az is kiderül, melyek azok az erők és gondolatok, amelyek láthatatlanul veszélyeztetik szabadságunkat és boldogságunkat. Például a robotoszerű munka, a háborúk, önmagunk erőszakos, minden áron nagyobb teljesítményre hajszolása óriási veszély ránk és a világra nézve. A városlakók többször kényszerülnek megnyomni a hatalmas rózsaszín gombot, hogy újraindítsák ezzel a végveszélybe sodródott univerzumot. A nyüzsgő csodaváros megértésének két kulcsa van: a nyitottság és a kíváncsiság. A harc nélkül, de JeruVille nyomor hagy: a darab végén a fiatalok felolvassák kiáltványukat egy ezüstbe öltözött fa mellett, jelezve: a világ igenis megváltoztatható, megtrátható értékekkel. Miután a konténerek bezárnak, már sötét este van, de JeruVille élete csak most kezdődik: a beszélgetésekben ember és ember, fiatal és idős, európai és afrikai fiatal között.

BAGDÁN ZS.

(Az előadás ingyenesen megnézhető szeptember 9-én és 10-én 18.30-tól, illetve 11-én 15.30-tól Budapesten, az Egyetemisták Parkjában.)